

Rozjímanie na pondelok 12. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 12.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: nesúdiť
druhých; človek je v centre;
milovať Boha znamená milovať
druhých.

„NESÚDTE, aby ste neboli súdení.
Lebo ako budete súdiť vy, tak budú
súdiť aj vás, a akou mierou budete
merať vy, takou sa nameria aj
vám“ (Mt 7, 1-2). Týmito slovami nás
Ježiš varuje pred pokušením stavať
sa na bohov pre druhých, s právom
ľahkovážne súdiť ich správanie a

dokonca upadať do ohovárania. Ak Pán prišiel obnoviť naše srdce, pohľad, ktorým hľadáme na druhých, je privilegovanou oblasťou obrátenia. Ježiš nám radí, aby sme najprv obrátili pohľad na seba samých, skôr ako začneme uvažovať o druhých.

Svätý Tomáš Akvinský vysvetľuje, že tieto súdy zvyčajne vychádzajú zo srdca, ktoré s nedôverou podozrieva druhých. Určuje tri dôvody, prečo môžeme takéto súdy vynášať: pretože srdce je zaplavené zlými vecami a preto ľahko myslí zle o druhých; pretože nemá očistenú lásku ku konkrétnej osobe, a preto má sklon myslieť zle pri akomkoľvek náznaku; alebo pretože niektoré negatívne skúsenosti ho urobili príliš citlivým[1]. V žiadnom z týchto prípadov nejde o veľkorysý postoj voči blížnemu, a preto nebudú zdrojom šťastia ani pre nás, ani pre druhých.

Akýkoľvek ľudský pohľad na druhých bude vždy obmedzený: len Boh pozná srdcia a môže posúdiť skutočné okolnosti toho, čo sa deje. On je vždy chápatel a vždy ochotný odpustiť. „Ale kto si ty, že súdiš svojho blížneho?“ (Jak 4, 12), píše apoštol Jakub prvým kresťanským spoločenstvám. Keď sa necháme uniesť týmto postojom, stávame sa žalobcami namiesto obhajcami. Ak sa však snažíme mať srdce v súlade so srdcom Ježiša, budeme hľadať na cnosti a nedokonalosti druhých s tou istou láskou a milosrdenstvom, s akými On miluje naše.

„PREČO VIDÍŠ smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?“ (Mt 7, 3). Skúsenosť z našich vlastných chýb, keď ju zvažujeme spolu s Bohom, by nás mala viesť k tomu, aby sme boli

zhovievaví voči chybám druhých. Nejde len o to, aby sme prehliadali ich nedostatky. V skutočnosti môžeme niekedy ponúknuť svoju pomoc na zmenu alebo zlepšenie prostredníctvom bratského napomenutia. Ale táto zmena sa na jednej strane nedosiahne zo dňa na deň a na druhej strane môže byť často súčasťou ich vlastnej povahy, čo nepredstavuje významnú prekážku na ich ceste k svätosti. Vedomie, že aj my máme nedostatky alebo osobné vlastnosti, ktoré sa nemusia páčiť všetkým, nás vedie k tomu, aby sme sa na ostatných ľudí pozerali s porozumením. Svätý Josemarí píše: „Kresťanská láska spočíva nielen v *dávaní*, ale aj v *pochopení*. — Preto hľadaj ospravedlnenie pre svojho blížneho, keď máš úlohu posudzovať — vždy sa nejaké nájde“[2].

„Ak nie sme schopní vidieť svoje chyby, budeme mať vždy sklon preháňať chyby druhých. Ak však

uznáme svoje chyby a svoju biedu,
otvorí sa nám dvere
milosrdenstva“[3]. Boží pohľad sa
nezameriava len na naše chyby, ale
na všetko, čo môže vyťažiť z našich
túžob robiť dobro: On vždy
zachraňuje človeka, o to viac, ak sme
jeho deti. A práve v modlitbe
môžeme tento pohľad pestovať.
„Dobrý človek vynáša z dobrého
pokladu svojho srdca dobro a zlý
človek zo zlého vynáša zlo. Veď z
plnosti srdca hovoria jeho ústa“ (Lk
6, 45). Ak budeme pestovať čisté
srdce bez falošnosti a ohovárania,
budeme vedieť vidieť to dobré v
druhých a nebudeme prikladať
nadmerný význam tomu zlému.
Svätý Josemaría raz napísal svoje
predsavzatia: „1) Predtým, ako
začnem rozhovor alebo návštevu,
pozdvihnem svoje srdce k Bohu. 2)
Nebudem sa hádať, aj keby som mal
pravdu. Len ak je to na slávu Božiu,
poviem svoj názor, ale bez hádky. 3)

Nebudem kritizovať: keď nemôžem chváliť, budem mlčať“[4].

ŽIVOT KREŠŤANA sa živí a nachádza svoje naplnenie v osobnom vzťahu s Bohom a s ostatnými. Podstatou tohto vzťahu je láska: z nej vychádza priateľstvo, rodinný život, sociálne štruktúry a všetky vzťahy. Benedikt XVI napísal: „Pre Cirkev – formovanú náukou evanjelia – je láska všetkým. Veď ako učí sv. Ján (porov. 1 Jn 4, 8. 16) a ako som pripomenul v prvej encyklike *Deus caritas est*, z Božej lásky všetko pochádza, z nej všetko nadobúda svoju formu a k nej všetko smeruje. Láska je najväčší dar, ktorý Boh daroval ľuďom; je jeho prisľúbením a našou nádejou“[5].

Krátko pred svojím utrpením chcel Ježiš zanechať nové prikázanie: „Aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa

aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás“ (Jn 13, 34). A hneď nato, aby sme mali obraz tejto cesty šťastia, preukázal túto lásku skutkami, keď umyl nohy svojim učeníkom. „Dobre vieme, že nájsť Boha, milovať Boha, je neoddeliteľné od milovania a služby druhým; že tieto dve prikázania lásky sú neoddeliteľné“[6].

Kresťania sme predchádzaní mnohými svätými, ktorí sa oddali láske aj v bežnom živote: vidíme to na „rodičoch, ktorí s takou láskou vychovávajú svoje deti, na mužoch a ženách, ktorí pracujú, aby priniesli chlieb do svojich domovov, na chorých, na starých rehoľníčkach, ktoré sa naďalej usmievajú“[7].

Duchovné skutky milosrdenstva ponúkajú postoj, ktorý predchádza sklonu súdiť: učiť, radiť, napravovať, odpúšťať, utešovať... Panna Mária je prvá, ktorá sa k nám takto správa, a ako dobrá Matka nám môže pomôcť

milovať rovnako ľudí, ktorí sú nám najbližší.

[1] Porov. Svätý Tomáš Akvinský, *Summa theologiae*, II-II, q. 60, a. 3.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 463.

[3] František, *Audiencia*, 27-II-2022.

[4] Svätý Josemaría, *Apuntes íntimos*, bod 399, 18-XI-1931.

[5] Benedikt XVI, *Caritas in veritate*, bod 2.

[6] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 19-III-2022, bod 9.

[7] František, *Gaudete et exsultate*, bod 7.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/lunes-to-12/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/lunes-to-12/)
(25.03.2026)